

הממשלה החליטה: הורים לא יתקצבו ילד ראשון ושני



קורבני

במסגרת התוכנית החדשה לחיסכון לאי-מו, החליטה אמש הממשלה להורות להורים שלא לתקצב את ילדיהם הראשון והשני בכך צורה שהיא.

בצו שיפורסם בקרוב ייאסר על ההורים להא-כיל, להלביש, לחנך ו/או לבצע כל הוצאה כס-פית אחרת על ילדיהם הראשון והשני. מזכיר הממשלה, שמסר על ההחלטה במסיבת עיתונאים, אמר כי אי-תיקצובם של הילדים הללו יביא כל חודש לחיסכון של מאות מיליוני ליר-רות, שיופנו כולם לחיזוק והרחבת המישרה לצורכי המילהמה בפשע המתוחכם.

„מוטב שלא יהיו ילדים כלל, משיגדלו ויהיו לפושעים“, הסביר מזכיר הממשלה את המדיניות החדשה.



ביום שישי האחרון פירסם „מעריב“ בהבי-לטה בעמודו הראשון את הידיעה שכותרתה:

גב' קאפלאר: קראתי ספרו של קישון להרגיע את עצמי

להזכירכם — קישון הוא סופר ישראלי המצליח מאד בנרמניה והכותב „מעריב“. ואילו הגב' קאפלאר היא אשתו של פושע המילי-חמה הנאצי הרברט קאפלאר, והיא גם זו שהבי-ריחה אותו מבילאו באיטליה.

ובזה „מעריב“ מתגאה — שאשתו של פו-שע מילחמה נאצי, שעזרה לו לברוח ממאסר, קוראת את אפרים קישון שכותב אצלם, ב-„מעריב“.

אבל זאת עוד לא כל הגאווה. כי כשקור-אים את כל הידיעה, מסתבר שהגב' קאפלאר אינה היחידה במישפחה החכיבה שאוהבת את קישון:

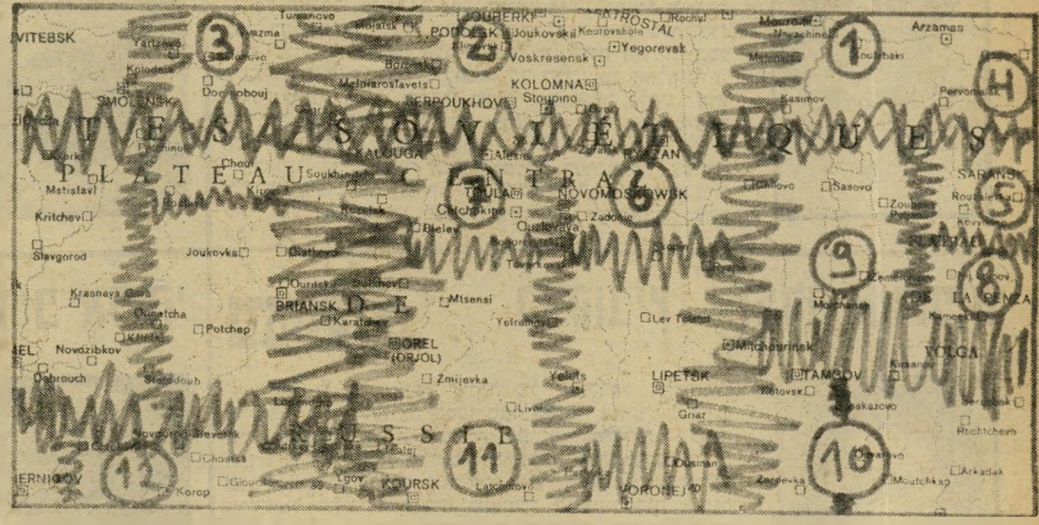
ניסיחי להסיח את דעתי מן הבריחה המתוכננת על ידי קרי-את ספרו של אפרים קישון, הסופר ה-ישראלי שהרברט ואני כה אוהבים את ספריו.

„הרברט ואני כה אוהבים את ספריו“ — פתאום קורא „מעריב“ לפושע הנאצי בשמו הפרטי, בחיבה — „הרברט“.

כי זה שמר קאפלאר אוהב את קישון מו-דיח כניראה לעורכי „מעריב“ שהרברט הוא אדם נחמד ותרבותי, והוא כבר לא רצח אני-שים ולא שילח יהודים למות במחנות-ריכוז.

כמו כן אישרה הממשלה בישיבתה השבועית הקמת 12 תיזמורות פילהרמוניות סימליות ביהודה ושומרון, זאת „כדי להוכיח לעולם שאנו חוזרים לארצנו בצלילים של תרבות ואחוה“.

תוכנית ההתיישבות של שרון



מאונך — 1. רצועת אורך ארוכה; 2. רצועת אורך רחבה; 3. רצועת אורך צרה; 4. רצועת אורך בינונית מינוס; 5. רצועת רוחב ארוכה; 6. רצועת רוחב בינונית; 7. רצועת רוחב צרה; 8. רצועת רוחב בינונית פלוס; 9. רצועת רוחב קצרה; 10. רצועת רוחב רחבה; 11. רצועת רוחב רחבה; 12. רצועת אורך קצר-צרה מינוס.

עוד פירסומת להלנה



אבל אני, לעומת זאת, לא יכול שלא להי-זכר במיפורים על הקלנסים הנאצים במחנות-הריכוז, שאחרי יומי-העבודה בו רצחו אלפי יהודים, היו חוזרים לחדרם, מניחים תקליט של זאגנר על הגרמופון, מתיישבים בכורסא הרכה, וקוראים להנאתם ספר... של קישון.

אכן מקור לגאווה — לקישון, ל„מעריב“, ולכל בית-ישראל.



גם אנחנו שוחחנו עם הלנה... נשואה, אם לשניים, לבושה „טיפ טיפ“, איפור מושלם (ממש תמונת פירסומת לחברת תמרוקים), כל שעה במקום, כל שן פנינה, ותאמינו או לא, היא באמת יפה... כל מיני „יפי נפש“, אומרת הלנה בחיך סימפטי, האשימו אותי שאני גזענית... אבל הם לא מכינים שזאת הפירסומת הכי טובה שאני יכולה לקבל. אני בעצמי לא גזענית, אני ספרדיה אצילה, אבל כשאנשים שומעים על „שדכנית גזענית“ הם מיד נדקקים... כי אנשים ממינים שאחת כזאת לא תתן לאקדמאי אשכנזי לצאת עם עוזרת-בית מרוקאית, ואצלה לעולם לא תלך סטודנטית מכית-טוב-בלות עם מסגר צ'הצ'ח... וזה בדיוק מה שהאנשים רוצים — הם רוצים כניזונג מתאימים, והם מכינים שאצלי הם יקבלו את זה, ואין סכנה שייפגשו אצלי בפרעחות או בפרענקים... „יפי הנפש“ לא מכינים את זה, אבל הלנה התוססת מכינה זאת היטב — האנשים רוצים גזענות, האנשים אוהבים גזענות — וזה מה שהיא נותנת להם...“